

Տ. ՂԵՒՈՆԴ ԱՔԵՂԱ ՍԱՂԱԹԵԼՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԳԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(5 մայիսի, 2024 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Ի դատաստանս եկի յաշխարս յայս,
զի որ ոչն տեսանեն՝ տեսցեն, եւ որք
տեսանեն՝ կուրացին»

(Յովհ. Թ. 39):

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ եւ քույրեր, այսօրվա ճաշու ընթերց-
վածքում՝ Հովհաննու Ավետարանի Թ. գլխում, Տիրոջ այս խոսքերն
ահեղ ու սպառնալից են հնչում, բայց միեւնույն ժամանակ հուսադրող
բոլոր նրանց համար, ովքեր հավատում են եւ հավատարիմ են Քրիստո-
սին: Այս խոսքերը մեր Տերն ասաց այն բանից հետո, երբ բժշկեց ի ծնե
կույրին: Եւ ասում է՝ թքեց գետնին, թքով կավ շինեց, կավը ծեփեց կույ-
րի աչքերին եւ ասաց. «Գնա լվացվիր Սիլովամի ավազանի մեջ»: Մար-
դը լվացվեց եւ սկսեց տեսնել: Այս հրաշքը ցնցեց բոլորին, որովհետեւ
աշխարհի սկզբից ոչ ոք չէր լսել, թե մեկն ի ծնե կույրի աչքերը բացած
լիներ: Սակայն Մովսիսական օրենքի նախանձախնդիր հետեւորդները
բժշկված մարդուն տարան փարիսեցիների մոտ, որովհետեւ բժշկու-
թյունը տեղի էր ունեցել շաբաթ օրը: Հրեա առաջնորդները կանչեցին
այդ մարդուն եւ ասացին. «Աստծուն փա՛ռք տուր, մենք գիտենք, որ այն
Մարդը մեղավոր է»: Բայց ի ծնե կույրը չէր ընդունում իր Բարերարի
հասցեին հնչեցված՝ փարիսեցիների մեղադրանքները: Իր մարմնավոր
աչքերի հետ բացվել էին նրա հոգու աչքերը նույնպես: Ի պատասխան
բոլոր կեղծ մեղադրանքների՝ նա վստահորեն պատասխանեց՝ ասելով.
«Մենք գիտենք, որ մեղավորներին Աստված չի լսում, այլ նրան, որ պատ-

վում է Աստծուն եւ Նրա կամքն է կատարում, նրան է լսում: Լսված բան չէ, որ բացվեն ի ծնե կույրի աչքերը: Եթե Նա Աստծուց չլիներ, չէր կարող ոչինչ անել»:

Եւ երբ հրեա առաջնորդները բարկացած նրան դուրս հանեցին, Քրիստոս գտավ այդ մարդուն եւ հարցեց, թե արդյո՞ք հավատում է Աստծու Որդուն: Նա պատասխանեց եւ ասաց. «Տէր, ո՞վ է, որ նրան հավատամ»: Հիսուս ասաց նրան. «Եւ տեսար նրան, եւ նա է որ խոսում է քեզ հետ»: Եւ այս մարդն ասաց. հավատում եմ, Տէր, եւ երկրպագեց Փրկչին (Հովհ. Թ. 36–38): Եւ ահա Տերը սահմանում է Իր առաքելութունը՝ Դատաստանի համար եկա այս աշխարհը, որպեսզի ովքեր չեն տեսնում, տեսնեն, եւ ովքեր տեսնում են, կուրանան: Իսկ փարիսեցիները, երբ լսեցին այս խոսքերը, հարցրին. «Մի՞թե մենք էլ կույր ենք» (Հովհ. Թ. 40): Նրանք ամաչում էին մարմնավոր կուրությունից, իսկ Տերը ցանկանում էր ցույց տալ, որ ավելի լավ է կույր լինել մարմնով, քան անհավատ, եւ ասաց, որ եթե դուք կույր լինեիք, մեղք չէիք ունենա: Դուք հարցնում եք մարմնավոր կուրության մասին, որից ամաչում եք, իսկ ես խոսում եմ ձեր հոգեւոր կուրության մասին, որ եթե դուք կույր լինեիք, այսինքն՝ անտեղյակ լինեիք Սուրբ Գրվածքներին, ապա ձեր մեղքը ծանր չէր լինի, որովհետեւ կմեղանչեիք անգիտությամբ: Իսկ հիմա ասում եք, որ տեսնում եք, եւ դուք ինքներդ ձեզ օրենքի փորձված գիտակներ եք համարում, դրանով իսկ ինքներդ ձեզ եք դատապարտում: Այդ պատճառով էլ մեծ մեղքի մեջ եք, որովհետեւ գիտակցաբար եք մեղանչում:

Տերը դատաստանի համար եկավ այս աշխարհ, բայց դատաստան ասվածը այս դեպքում չպետք է հասկանալ բառացիորեն, այսինքն՝ որպես որոշակի օրենքներով իրականացվող դատական գործընթաց: Դատաստանն այս դեպքում մարդկանց՝ Քրիստոսի եւ Նրա Ավետարանի քարոզչությունը ճանաչելու հետեւանքներն են. ոմանք ընդունակ կլինեն ընդունելու ուսմունքը, ոմանք՝ ոչ: Ոմանց հոգեւոր աչքերը կբացվեն, ոմանց կպատուհասի հոգեւոր կուրությունը:

Ահա նա, որ երբեք չգիտեր՝ ինչ է լույսը, Տերը բժշկում է նրան, այդ մարդու կյանքը փոխվում է, նա ստանում է մինչ այդ իրեն անհայտ մի կյանք, անհայտ մի աշխարհ: Ըստ էության՝ այդպես է պատահել մեզնից յուրաքանչյուրի հետ, երբ մեր կյանքի որոշակի փուլում Քրիստոս հանդիպել է մեզ, բժշկել է մեր կուրությունը, եւ մենք Տիրոջով նոր կյանք ենք ստացել:

Չէ՞ որ մեզանից յուրաքանչյուրը, ով մանկությունից ի վեր դաստիարակված եւ սնուցված չի եղել Ավետարանով, ապրել է հոգեւոր անգիտության մեջ, ըստ էության՝ կույր է եղել՝ ի ծնե կույր: Մենք, շարունակաբար ապրելով ու մնալով կուրության մեջ, ցավոք վարժվել էինք այդ կուրությանը: Մեզ համար կյանքն այն էր, ինչը շոշափելի էր, ինչը նյութական էր:

Բայց ի ծնե կույրի բժշկվելու մասին ավետարանական այս պատմությունից մենք հասկանում ենք, որ ամեն ինչ այդքան էլ հեշտ չի տրվում: Պատահաբար չի տրվում բժշկությունը: Կուրությունից ազատվելու համար, աստվածային զորությունից բացի, անձնական սխրանք էր անհրաժեշտ. այս մարդը չընդդիմացավ, երբ Հիսուս իր աչքերը ծեփեց թքով շաղախված կավով, մինչդեռ դա կարող էր ընկալվել որպես ծաղր, վիրավորանք: Չտրտնչաց, երբ Քրիստոս ուղարկեց իրեն լվացվելու Սիլովամի ավազանում, որովհետեւ ստիպված էր խարխափելով, ցեխոտված դեմքով, բազում խոչընդոտներ, դժվարություններ հաղթահարելով՝ հասնել այդ ավազանին, այլ հավատով ապավինեց Տիրոջ խոսքին եւ գնաց իրականացնելու այդ խոսքը: Եւ բուժվեց: Սակայն աշխարհը, որ նա տեսավ բժշկվելուց հետո, հարձակվեց իր վրա: Աշխարհը՝ ի դեմս փարիսեցիների, սկսեց հալածել նրան, ստիպել հրաժարվել տեսողությունից, ուրանալ լույսը: Բայց մարդը հետեւողականորեն հաղթահարեց գայթակղությունները եւ վկայեց իր բժշկվելու մասին: Իր տեսնելու կարողության համար նա ստիպված է պաշարել, վկայել, քաջություն դրսեւորել: Բայց պարզվում է, որ ամբողջական, իրական լուսավորություն, տեսողության վերականգնում դեռ տեղի չի ունեցել. դա տեղի է ունենում, երբ երկրորդ անգամ հանդիպելով Հիսուսին՝ նրան խոստովանում է որպես Աստծու Որդու եւ երկրպագում է Քրիստոսին: Եւ այն արտաքին, մարմնավոր տեսողությունը, որ տրվեց ի ծնե կույրին, նա գործածեց իր ամբողջական ապաքինման համար, հոգեւոր տեսողության ստանալու համար, ինչը հաճախ մեզ հետ տեղի չի ունենում:

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ եւ քույրեր, ավետարանական այս դրվագը մեզ օգնում է հասկանալ, թե տեսողական ինչ խնդիրներ ունենք մենք: Անշուշտ, հոգեւոր տեսողության մասին է խոսքս: Եթե ի ծնե կույրի նման մենք նույնպես Աստծուց ստանալով ողորմության եւ շնորհների առաջին նշանները՝ առաջին պարզեւները, դրանք չենք դարձնում մեզ համար կյանքի աղբյուր, երբ Աստված բացում է մեր աչքերը, հա-

նում է մահճից, բացում է հոգեւոր կյանքի կենդանի ջրի աղբյուրները, երբ հնարավորություն է տալիս հետեւելու իրեն եւ վկայելու իր մասին, մենք ի ծնե կույրի պես չենք ապավինում ու հնազանդվում Տիրոջ կամքին, խոսքին, Նրա Եկեղեցուն, չենք վկայում լույսի մասին, փոխարենը նահանջում ենք, ընկրկում ենք մեր հակառակորդների առջեւ, ամբողջական բժշկում տեղի չի ունենում, մենք դադարում ենք տեսնել Աստծուն եւ չենք երկրպագում Նրան Հոգով ու Ճշմարտությամբ: Թեկուզ եւ կոչվում ենք քրիստոնյա, Սուրբ Գիրք ենք սերտում, հայրերի ուսմունքին ենք ծանոթանում, բայց նման ենք փարիսեցիներին, որովհետեւ այդ ամենը չենք դարձրել ներքին բովանդակություն, մեր կյանքի զսպանակող ուժ, եւ փոխարենը մեզ տրված շնորհը, մեր ունեցած գիտելիքը վերածել ենք մեծամտանալու եւ հպարտանալու առիթի:

Աստված տեսողություն է տալիս վկայելու համար: Նա լույս է բերել այս աշխարհ, եւ այդ լույսը աշխարհին մատուցվում է այն կույրերի միջոցով, որոնք բժշկվել են կուրությունից, որոնք գալիս են այս աշխարհ եւ վկայում են լույսի մասին: Եթե ասում ենք, որ կույր չենք, որ լուսավորված ենք, ուրեմն վստահենք Քրիստոսի խոսքին, հնազանդվենք Նրան, Նրա Եկեղեցուն, հետեւենք, վկայենք, հարկ եղած դեպքում պայքարենք առանց վախենալու եւ երկրպագենք Քրիստոսին Հոգով ու Ճշմարտությամբ այժմ եւ միշտ եւ հավիտյանս հավիտենից, ամեն:

